

II.

Betænkning

over

Lovudkastet, indeholdende forskjellige Bestemmelser angaaende Fallit- og andre Boer.

(Afgivet af Landstingets Udvalg.)

Efterat undertegnede Udvalg har gennemgaaet dette Lovudkast og de til Grund for samme liggende Forhandlinger, skjønner det ikke rettere, end at samme indeholder en retsfærdig Løsning af forskjellige Tvivl, som vor Lovgivning og Retspraxis i denne Materie frembyde, og en hensigtsmæssig Forandring af flere Bestemmelser i den nugældende Ret, som ikke stemme med Billighed. Navnligen har Udvalget drøftet de Punkter, hvorom der under de foregaaende Forhandlinger have været deelte Meninger, men det er derved i alt Væsentligt kommet til det samme Resultat, som Lovudkastet.

Der synes saaledes at være god Føle til § 2) at sikkre Creditorerne mod, at en Fallent kort førend Falliten bortskænker, hvad der ikke tilhører ham, men dem, hvilket i Grunden kun er en anden Form for at forstikke Boets Midler, og er det da en Selvfølge, at Bestemmelsen ikke bør kunne eluderes ved at iflæde Gaven en anden Form, s. Ex. af et Salg, et Magelæg, et Lelemaal eller deslige. Det vil i de mødende Tilfælde neppe frembyde stor Vanskelighed at afgjøre, om en saadan Rets-handel i sit Væsen er en Gave, og Faren for, at Bestemmelsen skulde blive bragt til Anvendelse, hvor Boets Formue ikke mærkeligen berøres af Dispositionen, eller hvor denne ikke

virkeligen gaær ud paa at unddrage Creditorerne deres lovlige Ret, er i dette civilretlige Forhold endog langt mindre, end for at en Fallent kan blive dragen til criminel Ansvar for til sin egen Fordeel at have tilbagesholdt Gjenstande, der i pecuniær Henseende ere uden Betydning. Naar Bestemmelsen ikke blot indskrænkes til de sidste 6 Uger førend Falliten, men endog betinges af, at Givøren alt i Gavens Dieblit var insolvent, og Besviset herfor paalægges Bindicanten, finder Udvalget ingen Betænknelighed ved at tiltræde den Konsekvens, at Gavens Modtager skal lægge fra sig, hvad han uretteligen har oppebaaret, og er dette Tilfælde ikke forskjelligt fra eller rettere, det er langt mindre haardt, end saa mangfoldige andre, hvor en Mand kan miste, hvad han besidder bona fide, og hvorfor han maaskee har givet fuldt Bederlag, fordi hans Hjemmel eller Hjemmels Hjemmel brister. Idet Udvalget saaledes i dette Punkt skal slutte sig til Udkastet, skal det dog foreslaae en noget forandret Affattelse, da det finder det ønskeligt i Love at undgaae blotte Systemsudtryk, — især hvor disse ere saa uheldige og uforstaaelige, som Modsætningen mellem „velgjørende“ og „bebyrdende“ Retshandler.

§ 3 gjør en Ende paa den Forargelse, at det Offentlige gennem en Bevilling optræver